
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Tăng Chi số 089

<blockquote>Kalama tri ân bạn phamquynhnhu1989 ghi chép.</blockquote>

[16/03/2021 - 05:28 - phamquynhnhu1989]

Hôm nay chúng ta học nhanh bài Kinh Devadatta

Câu chuyện về Devadatta trong room chắc ai cũng biết rồi, bên chúa cho Judas phản chúa còn bên mình thì có ông Devadatta. Trong chú giải nói chư Phật ba đời mười phương có rất nhiều vị giống Đức Phật Thích Ca Mâu Ni cũng có người oan trái theo đuổi, họ làm hại từ kiếp này đến kiếp khác tới khi thành Phật họ cũng không chịu buông. Nhiều bậc lăm trong chú giải kể cũng bị y chang như vậy. Chuyện lớn ở đây là gì, nếu bà con đọc 1 mình thì không có gì nhưng chúng ta đọc chung với nhau thì có nhiều chuyện lắm. Ông Devadatta cách đây 2 a tăng kỳ và 100 ngàn đại kiếp, gặp đôi ngài Xá Lợi Phất và ngài Mục Kiền Liên tu hành, ông cũng là người cầu đạo giải thoát 1 lòng tu hành, mà chỉ vì 1 chút oan trái với Bồ Tát hôm đó tôi đã kể rồi. Từ cái lòng oan trái đó nó mới nảy sinh ra vô số vấn đề. Người mà ông oan trái lại là người tu cho nên ông ghét Bồ Tát tức là ông ghét người tu. Vấn đề lớn chuyện là nằm ở chỗ đó, nên Đức Phật Ngài dạy mình nên sống bằng từ tâm, thứ nhất mình thù ghét ai đó chỉ là tổn đức giống như mình uống thuốc độc mà mong cho đối phương chết vậy đó. Chưa biết đối phương bị cái gì nhưng trước tiên mình uống thuốc độc là mình chết rồi.

Ông đang tu hành ngon lành nhưng vì ông ghét người tu khác đang tu giống như ông vậy, mà khi mình ghét người tu tức là mình muốn chống người đó, thông thường phàm thu hễ ghét ai là thường muốn chống lại người đó. Ông ghét người tu mà người này không phải tay mơ đây là vị Đại Bồ Tát sắp thành. Bởi vị Ngài tu 20 a tăng kỳ còn ông này mới tu có 2 a tăng kỳ có nghĩa lúc ông gặp Ngài là Ngài đã gần thành rồi, Ngài đã đi hết 80% đoạn đường rồi, đức độ của Ngài là bằng trời bằng biển rồi. Lúc ông gặp Ngài có nghĩa là Ngài đã công hạnh sâu dày ghê gớm lắm rồi. Chuyện lớn trong bài Kinh này mở ra cho mình những vấn đề sau đây:

- Đừng bao giờ oan trái với ai hết, ngoài chuyện oan trái với ai hại người mình bị tổn đức nó còn chuyện nữa đó là mình gieo cái chủng tử bất thiện. Nếu mình ghét nhâm người tu thì mình đã gieo chủng tử hại người tu.

- Đến nỗi kiếp cuối cùng gặp Phật có đầy đủ mấy chục tướng tốt, ánh mắt giọng nói như vậy mà ông vẫn không thương nổi, ông vẫn căm ghét tìm cách giết 5 lần 7 lần cho Ngài chết.

Trước khi nói vô bài Kinh thì phải nói riêng về nhân vật Devadatta trước. Câu chuyện này chúng ta phải khắc cốt ghi tâm cả đời không quên vì câu chuyện đó không phải câu chuyện của riêng ông mà nó còn là câu chuyện với tất cả chúng ta nữa. Trong đời sống có biết bao nhiêu chuyện biết bao con người chúng ta không thương, không thích nhưng thật ra chỉ bằng 1 gram, 1 xíu trí tuệ thôi chúng ta sẽ hiểu ngay hoàn toàn chúng ta không có 1 lý do nào để ghét 1 người hết. Trong room có lẽ quý vị nghi ngờ tôi, chắc ông này đạo đức giả nhưng tôi nói thiệt, có nói không ưa thì có nhưng mà từ lâu

lắm rồi trong lòng tôi tự dạy tôi là mình không có lý do nào để ghét người ta hết. Mình có thể không ưa người ta nhưng mình không nên ghét người ta. Các vị có phân biệt được 2 cái này không ta? Không thương và ghét nó có khác hay giống?

Đúng ra 1 vị tu hành thì không nên bất mãn nhưng mà mình con phàm thì mình vẫn còn bất mãn chứ, nhưng tệ nhất thì chỉ nên dừng lại cái mức không ưa thôi. Không ưa chưa hẳn là phải ghét, Ví dụ: vì tôi không thích ông A,B,C...nên tôi tìm cách không gặp gỡ nói chuyện, thay vì đi cái đường đó ngang qua nhà ông thì tôi đi đường vòng tôi tránh chỉ vậy thôi. Hoặc tiệc tùng, cưới hỏi tôi nghe bữa đó có ông thì tôi tránh tôi không đi, vì mỗi lần gặp ông tôi không thoải mái...đó là không thích. Chứ còn lên tới ghét dễ hành động lắm, tệ lắm thì chỉ hành động vì mình không thích chứ không phải hành động vì mình ghét. Hai cái này không giống nhau, ví dụ như tôi không thích nữ trang của phụ nữ, tôi không thích chỉ vì không thích thôi chứ không phải là tôi ghét hay tôi thù nó, vì cái đó không thích hợp với tôi nên tôi không dùng tôi không thích nó chỉ vậy thôi. Dừng có đi xa hơn nữa, nên nếu không thương được muôn loài thì tối thiểu cũng đừng có ghét ai hết.

Kinh Devadatta này mở ra cho chúng ta 1 bài học lớn cực kỳ quan trọng, nếu không thương được ai thì tệ lắm cũng chỉ ở cái mức không thích thôi chứ đừng có qua cái ghét. Mà nếu có tệ quá qua tới cái ghét thì cũng chỉ tới cái mức Ý NGHIỆP chứ đừng ghét qua tới THÂN NGHIỆP và KHẨU NGHIỆP. Các vị có hiểu không, tu là tập cho nó giống chứ không thể nào mà mình lý luận kiểu này để tiếp tục mình ghét là không có được bởi vì Tu chính là tập mà. Mình làm sao cho cái kẻ mà mình không ưa nó chỉ dừng lại ở cái mức là cái món đồ mình không hợp, hết. Ví dụ: tôi không thích ăn sầu riêng thì khi tôi nghe ở đâu có mùi sầu riêng thì tôi không có sáp vào, chứ tôi chưa có hề lên Facebook tôi chửi bới sầu riêng, xách động, kêu gọi tuyên truyền bà con cùng tẩy chay thì cái chuyện đó tôi chưa bao giờ làm, chưa bao giờ làm cái chuyện kỳ quái đó. Nhưng tôi không thích ăn, tôi nghe có mùi là tôi né, thậm chí tôi thấy vỏ sầu riêng tôi cũng không vui nhưng chưa bao giờ tôi để trái sầu riêng đem vào lòng tôi hết, đem vào lòng tức là đem ngày mất ăn mất ngủ suy nghĩ tìm cách bài xích tuyên truyền để cùng chống đối là tôi không làm chuyện đó bao giờ.

- Chuyện của ông Devadatta tức là dù mình có tu hành đến mấy khi mình có lòng oan trái là đã gieo 1 cái chủng tử rất là không tốt cho mình.

- Điều thứ 2 phải nhớ lòng lòng đó là nếu không thương được ai thì chỉ dừng lại ở mức không thương chứ đừng qua ghét.

- Nếu đã lỡ ghét rồi thì chỉ dừng lại ở mức Ý NGHIỆP(chỉ mới trong bụng thôi) chứ đừng qua tới THÂN NGHIỆP và KHẨU NGHIỆP.

Chỉ riêng tên ông Devadatta là đã cho mình mấy bài học rồi. Tiếp theo qua tới ruột bài Kinh:

Do oan trái với Bồ Tát nên ông mới có khuynh hướng chơi thân với những người nghịch với Bồ Tát. Do ghét người lành nên chơi với người xấu vì xưa nay kẻ thù với kẻ thù là bạn, bạn của kẻ thù là thù. Nên mình ghét ai là mình cứ đi tìm người đối lập với người đó. Bạn của kẻ thù là thù, mà kẻ thù của kẻ thù lại là Bạn. Vì chơi với người xấu nên Devadatta ngày càng xấu. Đây là công thức rất tiêu học, vì ông ghét Bồ Tát mà Bồ Tát là người lành cho nên ông đi tìm những ai đối lập với Bồ Tát, mà ai đối lập với Bồ Tát thì lại là người xấu là vì sao? Vì người ghét kẻ thù của kẻ thù mình thì lại là bạn, nên theo ông người ghét Bồ Tát thì ông chơi mà những người ghét Bồ Tát toàn là người xấu lâu ngày ông bị tập nhiễm cuối cùng ông thành ra cái người mê danh mê lợi, tiểu tâm, nhỏ mọn. Đến kiếp cuối cùng của Đức Bồ Tát quý vị thấy không?

Ông Devadatta ở ngoài đời vốn là Hoàng Tử, ông được nối ngôi vua đối với ông danh lợi tình tiền đâu nghĩa lý gì nhưng vì cái đạo tâm ông đã quân tập trong 2 a tăng kỳ nên bây giờ có cơ hội là ông tu hành, cái hạt giống bồ đề tự nhiên đâm chồi nảy lộc để đi tu. Nhưng mà hạt bồ đề cứ nảy, bên cạnh đó hạt bá đậu cũng đâm chồi nảy lộc theo. Mỗi người chúng ta đều có 2 thứ chủng tử tức hạt giống. Khi mà có điều kiện thì hạt bồ đề nó sẽ ra cây, mà khi có điều kiện thì cây bá đậu hay là cây mất mèo, lá ngón... Lá ngón là loại lá độc trên rừng bà con nào không biết lên trên gặp mấy người thiếu số hỏi rồi lấy về 1 nhúm nhai nhai rồi nhả xác là tự nhiên thấy thở không được là nó đi luôn. Hoặc cây trúc đào nó độc tới mức mà tôi không dám nói ra, tôi sợ một ngày nào đó mà quý vị giết tôi là khỏi điều tra luôn. Tức là bỏ 1 nắm vào ấm nước sôi mà tôi đang nấu rồi vớt ra chứ không tôi

nhìn tôi biết sao, lấy cái đó pha cà phê hay pha trà cho tôi uống thì trong vòng 3 giây là Khoẻ rồi nha, nó độc như vậy. Củ thủy tiên nó cũng độc như vậy.

Con người chúng ta luôn luôn có 2 hạt giống lành và hạt giống thiện chỉ cần có điều kiện thì hạt giống lành sẽ phát triển còn hạt giống bất thiện nó cũng y chang như vậy luôn luôn và luôn luôn như vậy cho tới khi nào thành thánh thì thôi. Cho nên kiếp nào chúng ta đi đâu chúng ta cũng đem theo 2 cái thùng lớn đó hết, có điều cái thùng bồ đề chỉ có 2-3 hột thôi còn cái thùng tào lao hại người giết người lúc nào cũng đầy ắp tràn miệng hết trơn.

Ông này khi gặp Phật thì ông đi tu nhưng vì oan trái kiếp trước ông thấy Đức Phật được cái này cái kia thì bản chất phàm phu là ghen ghét, nhưng thay vì thấy đây là bậc Đạo Sư của mình, là thầy của mình người ta tu bao nhiêu kiếp bây giờ người ta được như vậy thì chuyện đó là chuyện bình thường. Nhưng mà khổ nỗi là ông không nghĩ được như vậy, ông chỉ thấy ông này cũng xuất thân giống mình, cũng đi tu như mình mà coi như ông đẹp trai hơn mình chút đi nhưng mà thấy trời, người nhân thiên đi đâu cũng quỳ rạp dưới chân đi đâu có Ngài ai cũng tìm đến Ngài mà không ai tìm đến mình.

Do tiêu tâm nhiều đời cộng với oan trái thế là ông tìm mọi cách để hại Phật. Do vô minh do tâm bất thiện nó che kín Ông Devadatta mà 1 đứa bé còn hiểu chuyện huống gì người trưởng thành. Vậy mà ông Devadatta lại không hiểu mới chết chứ, không hiểu ở chỗ này nè:

- Cái vị trí mà Đức Phật có trong lòng cõi Trời cõi Người nó không phải là chức vụ do ai đó bầu bán, đề bạt, sắp đặt. Mà cái vị trí của Ngài trong lòng mọi người là do đức độ, trí tuệ, hạnh lành của Ngài, chuyện đơn giản như vậy 1 đứa bé nó cũng thấy được. Bởi vì vị trí Đức Phật có trong lòng mọi người hoàn toàn nó không phải là 1 chức vụ. Ví dụ chức vụ : tổng thống, giáo hoàng, giáo vụ mình đạp đổ mình leo lên mình thay thế còn đảng này vị trí của Đức Phật trong lòng nhân thiên ba cõi hoàn toàn không phải là chức vụ do ai đó tuyên cử, không phải. Mà là do phẩm chất của cá nhân Ngài tạo nên, chuyện như vậy mà ông không hiểu.

- Vào 1 buổi chiều kia ông quỳ xuống Phật nói rõ : Bạch Thế Tôn nay Ngài đã già rồi, Ngài hãy giao cái chuyện trưởng quản tăng chúng cho con. Ông nói 3 lần như vậy và Đức Phật Ngài xác nhận rằng Như Lai chưa bao giờ có ý nghĩ là mình là trưởng quản tăng chúng và tăng chúng đang nằm dưới quyền điều động của Như Lai, bây giờ Như Lai giao là giao cái gì.

Đức Phật nói rất là đúng là bởi vì những cư sĩ có lòng lành phát tâm họ đi xuất gia thì Ngài thấy được Ngài cho tu, sau đó thì Ngài giao cho vị này vị kia coi đời sống tân thọ của vị tỳ kheo chứ vị đó như thế nào tiếp theo Ngài đâu có dòm ngó theo đâu. Và thứ hai cái vị đó tu tốt hay tu xấu Đức Phật có được có mất cái gì không? Không có Ngài không được cái gì cũng không mất cái gì hết trơn. Cứ thích mà thấy được thì Ngài cho vô tu lâu ngày đông dần dần lên tới mấy chục ngàn mấy trăm ngàn chứ Đức Phật không hề có được có mất gì hết. Mà ông Devadatta nghĩ sao mà xin Đức Phật nhường quyền cai quản lại cho ông. Các vị tướng tọng chuyện đó đâu đơn giản, người ta phải nể trọng mình thì người ta mới quỳ dưới chân mình chứ. Mà đảng này do cái nghiệp nó khiến ông hiểu lầm ông nghĩ vị trí đó giống như 1 chức vụ ở ngoài đời, giống như mình đảo chính lật đổ ông vua để mình leo lên ngôi cái vị trí của ông. Khổ như vậy do vô minh ám 1 người chứng ngũ thông bát định chứ đâu phải tầm thường mà không thấy 1 điều rất trẻ và sơ đẳng này.

Thế là ông vui đầu trong 2 chuyện : chống đối Đức Phật và kiến tạo nên sự nghiệp riêng cứ như vậy thì chuyện phần sau các vị không cần nghe tôi kể nữa vì tự biết rồi.

Chuyện chống Phật ông đã làm 1 cách rất ráo và triệt để đó là thuê 16 sát thủ bắn tên hại Đức Phật, cuối cùng chuyện đó không thành họ đều quy y với Ngài. Rồi ông xúi vua A Xà Thế thả voi say rượu hại Phật nhưng cuối cùng chuyện đó không đi về đâu, các vị biết rồi. Nhiều và rất nhiều, nhân cái chuyện đó Đức Phật Ngài dạy rằng: "chính cái danh lợi nó hại người thiếu trí".

Giống như trong Kinh có nói bữa nay tôi nhắc lại con ngựa con la còn lừa có chạy nhảy có thò giỏi đến mấy thì khi có mạng rồi thì khả năng chạy nhanh thò giỏi cũng không còn nữa. Cây tre mà ra bông là cây tre đó sắp chết (bông tre giết cây tre), cây chuối mà ra buồng là cây chuối đó sắp chết (buồng chuối nó giết chết cây chuối). Danh lợi nó giết chết người trí tuệ. Rất nhiều người đọc câu chuyện này mọi người sẽ nghĩ nó nói về ai đó chứ không phải nói về mình.

Trong room có nhớ tôi kể câu chuyện của con chuột nhà và con chuột phở, một ngày kia con chuột nhà gặp con chuột phở ngoài đường ốm tong teo, thì con chuột nhà hỏi con chuột phở không có gì ăn hay sao. Con chuột phở mới kể chuột ngoài phở đông như quân nguyên mà thùng rác lúc nhúc đông quá sao chứa nổi. Thì con chuột nhà mới thương quá mới kêu chia cho hủ mút vì ông chủ nhà độc thân đi làm cho nên nhà không có người mới kêu ông đang đói ăn sao hết đói rồi ông khoét cái lỗ ông chui ra, chứ ăn no quá ông không ra được nha. Dặn rồi như vậy mà con chuột phở nó đói quá đi, nó khoét cái lỗ hủ mút rồi nó ăn nó ăn tới lúc bụng nó to phình nó chui ra không được.

Chuyện đó là chuyện tôi coi từ rất lâu rồi nhưng nó liên quan đến Phật Pháp, có nghĩa là chúng ta đi vào đời chúng ta cũng cần có cơm ăn áo mặc, chúng ta cũng cần có mái ấm gia đình nếu mà không đi xuất gia. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng chúng ta cũng cần có con, nhà, xe đi lại nhưng luôn luôn nhớ và tâm niệm thế này : " Tôi sẽ không bao giờ là 1 cái con chuột đã khoét lỗ hủ mút mà lại ăn no tới mức không thể chui ra". Có danh có lợi, có chìm sâu trong cơm gạo áo tiền nhưng nhớ đừng quên đường về chùa.

Mỗi đêm lay Phật khấn câu này: con có đi về chợ đời, có đi về phố xá nhân gian, có hư đốn lêu lổng cách mấy nhưng mong sao đường về chùa của con bao giờ cũng thiết ngăn, thiết là gần và thiết là đầy ánh sáng để bất cứ khi nào con cần con có thể về với Phật, về với chùa, về với thiền viện dễ dàng không tới nỗi bị mỗi chân, con coi tất cả trở ngại trên đường của con cũng là chân cứng đá mềm. Chứ còn là con chuột nó quất một cái bụng óc nóc thì làm gì ra khỏi cái hủ mút các vị biết không.

Tôi có gặp nhiều vị Phật tử tôi nhìn mặt họ có người thì quá khổ, có người thì làm tôi nhớ tới con chuột phở lúc nó chưa có mút nó ăn, có người thì tôi nhìn họ vòng vàng đeo đầy tay tôi nhìn họ tôi thấy chết rồi con chuột này giờ nó đâu có chịu ra hủ mút được nữa. Cái đó có thiệt nha, coi như Phật tử mà vòng vàng đeo nhiều quá là tôi cứ nghĩ coi như con chuột nó nằm trong hủ mút luôn.

Mai này mà bà con nào lạ thì tôi không dám giỡn chứ ai mà thân thân thì tôi gặp quý vị tôi hỏi lúc này chung cái lỗ trở ra được không mà quý vị nói dạ bây giờ con mập quá rồi sư ơ là thôi rồi.

Cái đó có thiệt, mà đi tu xuất gia cũng vậy. Có chùa miếu có đạo tràng đệ tử là bắt đầu có tiếng tăm có danh có phận là bắt đầu chung ra hủ mút chui ra không lọt. Tất cả chúng ta chỉ như những con chuột hè phố, thử nào chúng ta ốm tong teo nhưng bây giờ chúng ta có cái này cái kia là chính chúng ta chết ngay trong cái thành tựu của mình. Chúng ta chết ngay trên cái con đường sống của mình. Câu này phải ghi: " Chúng ta coi chừng mình bị chết ngay trên con đường sống". Cái đó mới nhục, mới đau, mới mỉa mai câu này có nghĩa là sao? Ai cũng cần cơm gạo áo tiền, ai cũng cần tình yêu, gia đình tình cảm, ai cũng cần vật chất một chút gì đó vui vẻ trong tim trong óc nhưng coi chừng ta lại chết ngay trên chính những cái mà mình cần mới ghê chứ.

Thêm 1 chuyện nữa , ở đây bài Kinh Devadatta chỉ nói về danh lợi thôi chứ còn nói xa hơn nữa một lát qua bài kinh khác tôi lại quay lại chỗ này 1 chút tôi chỉ nói chừng thôi. Mê danh lợi không rút ra được nó chỉ mới là 1 kiểu trầm luân, mê trong thiện pháp khen mình chê người tu được ba mớ thấy mình hay thấy ai cũng dở đây là kiểu sa lầy khác chứ đừng có tưởng rằng mình không giống ông Devadatta là mình ngon, chưa đâu mình còn dính nhiều cạm bẫy lắm. Chứ đừng có nghĩ mình có 3 mớ trong đầu, có 3 mớ ngòi thiền bên Miên Điện, 3 mớ cơ hội làm thí chủ dâng y in Kinh đức Tượng đức chuông gì đó mà thấy quá đã luôn thì coi như đó là 1 kiểu sa lầy khác. Chuyên mê danh lợi là chuyện khác mà cái chuyện đam mê trong cái Pháp lành lại cũng là 1 kiểu sa lầy nữa nhưng một lát tôi sẽ quay lại đề tài này.

Bây giờ qua bài Kinh Tứ Chánh Cần khi kể trong 8 thì nó là 1 phần của 8, khi kể riêng tứ chánh cần thì lại đại diện cho cả 8. Bằng chứng là xem Kinh Trung Bộ để phân biệt, trong đó chánh niệm là 4 niệm xứ nhưng ở Kinh Tứ Niệm Xứ thì Đức Phật lại dạy Tứ Niệm Xứ là con đường duy nhất đưa đến giải thoát. Cho nên mình đừng có ngạc nhiên, khi kể 8 thì tứ chánh cần nó là 1 trên 8. Chánh niệm là 1 trên 8 đúng nhưng khi kể riêng ra thì Chánh tư duy , Chánh kiến đều đại diện cho 8. Tất cả đều là đại diện cho 8 hết. Tôi đưa ra 2 chứng minh, Ví dụ có lúc Đức Phật Ngài dạy Chánh Niệm là 1 trong 8 Chánh Đạo nhưng có lúc mình thấy rõ ràng Ngài dạy trong kinh Niệm Xứ mình thấy : "Này các tỳ kheo đây là con đường duy nhất dẫn đến giải thoát chấm dứt khổ ưu thành tựu chánh trí

chứng ngộ Niết Bàn". Vấn đề mình đừng có thắc mắc, mình coi nội dung là tự dung mình hiểu à. Bốn Chánh Cần là gì :

1. Nỗ lực dùng 8 chánh để ngừa (cái ác chưa có).
2. Nỗ lực dùng 8 chánh để trừ cái ác đang có (ác ở đây là phiền não ở tam nghiệp). Kể như vậy thì không sót cái gì hết, ví dụ tham sân si là phiền não ở ý nghiệp. Sát sanh trộm cắp... là phiền não ở thân nghiệp. Nói chung làm cái gì mà hại mình hại người là phiền não ở thân nghiệp. Còn nói dối, nói đâm thọc, nói chia rẽ, phỉ báng, nói cho người ta đau cho người ta nhột cho người ta khó chịu chia rẽ tang tành được gọi là phiền não dạng khẩu nghiệp.
3. Nỗ lực dùng 8 chánh để tu tập 7 giác chi.
4. Nỗ lực dùng 8 chánh để bảo trì giác chi như quý vị đã tu.

Như vậy toàn bộ hành trình tu học mà Đức Phật để lại cho chúng ta, toàn bộ nội dung của Phật Pháp mà Thế Tôn để lại chỉ có nội dung là Tứ Chánh Cần thôi. Ai hỏi Tứ Chánh Cần là gì mình phải nói thế này: Tứ Chánh Cần là nỗ lực dùng 8 chánh để ngừa ác chưa có, nỗ lực dùng 8 chánh để trừ cái ác đang có và đã có. Nỗ lực dùng 8 chánh để tu tập thất giác chi và cuối cùng là nỗ lực dùng 8 chánh để giữ lại những gì mà mình đã tu tập không cho mất đi .

Không nói đến chuyện tu hành, nói chuyện ngoài đời chúng ta cũng phải có 4 chuyện để làm. Nói chung tinh thần Tứ Chánh Cần này nói chung là 1 thằng học mẫu giáo cho đến ông cụ 98 tuổi không biết đạo cũng đều sống theo tinh thần này.

1. Đề phòng bất trắc
2. Giải quyết vấn đề trước mắt
3. Xây dựng và kiếm tìm cái mình cần có
4. Tìm mọi cách bảo toàn những gì mình đã xây dựng và sở hữu.

Các vị thấy ngoài đời có đúng như vậy không? Ví dụ câu chuyện của Devadatta hỏi nãy rất nhiều người liếc đoạn kinh này nghĩ Phật nói về ông nào đó, không phải cái chuyện nói về ông Devadatta. Ngài nói cho chúng ta bởi vì từng người trong chúng ta cũng đều là Devadatta hết. Từng người trong chúng ta cũng đều là Trọng Thủy, Mị Châu, An Dương Vương .

Tôi kể người nghe chuyện Mị Châu

Trái tim làm chỗ để trên đầu

Nỏ thần vô ý trao tay giặc

Nên nổi cơn đò đắm biển sâu

Cái nổi tâm tình đó nó không phải là của An Dương Vương, của Trọng Thủy của Mị Châu của Cổ Loa Thành của mấy nghìn năm trước mà muôn thừa muôn đời từ thiên thu đến ngàn sau cái bi kịch của Cổ Loa thành chính là cái bi kịch của từng người trong chúng ta. Nhiều lần tôi nói và viết tên gọi của tên A XÀ THẾ tức là vị sanh oán là do vua Bình Sa Vương biết rằng đứa con sắp chào đời nó sẽ giết mình nhưng vua không xử nó vì nó là giọt máu nên vua tiếp tục để con chào đời và để con lớn khôn. Nhưng vua từng ngày biết rất rõ nó chính là cái mầm họa cho mình, đừng có ai trong room này hiểu nhầm chỉ có Bình Sa Vương mới có A Xà Thế mà từng người trong ta ai cũng nuôi cái mầm họa trong người mình hết đó là tham, là sân, là si, là phiền não.

Kẻ thù hại kẻ thù

Oan gia hại oan gia

Không bằng tâm hướng tà

Gây ác cho tự thân.

Không có cái kẻ thù nào trên đời này tàn độc bằng cái bất thiện trong lòng mỗi người hết trơn. Ngay lúc quý vị đang ngồi nghe tôi nói chuyện, quý vị đang nuông chiều, đang nâng niu kẻ thù trong lòng mình đó là tham sân si ái mạn kiên nghi. Đừng tưởng chỉ có Bình Sa Vương mới có A Xà Thế, đừng nghĩ chỉ có An Dương Vương mới có thằng rết trời ơi, đừng nghĩ chỉ có Mị Châu mới có thằng chồng trời đánh, đừng nghĩ chỉ có Trọng Thủy mới cần răng lừa ông Nhạc và bà xã. Ai trong chúng ta cũng là Kiều Phong là A Châu , ai trong chúng ta cũng là Tiểu Long Nữ là Dương Quá, Lệnh Hồ Xung Nhạc Linh San. Chúng ta cũng là Dương Tiêu mà cũng là Tạ Tốn, chúng ta là tất cả những nhân vật mà mình thương nhất mình ghét nhất, mình khinh nhất và mình trọng nhất.

Và tôi đánh 1 vòng để tôi quay trở lại cái câu chuyện của Devadatta không phải là chuyện của 1 con người đã chết cách đây 2600 năm trước, cái bài giảng về Bốn Chánh Cần nó không phải là cái đề tài trên trời trên mây dưới biển mà nó là vấn đề thiết thân máu xương sinh tử ngay trong lòng mình quý vị à. Một người không tin Phật, không tu hành gì hết cũng phải sống trong tinh thần của TỨ CHÁNH CẦN đó là: đề phòng bất trắc vấn đề chưa có, giải quyết cho xong vấn đề đang có trước mắt, cả 1 đời cố gắng xây dựng kiếm tìm điều gì mình cho là thấy cần, cả 1 đời đổ mồ hôi sôi nước mắt gìn giữ những gì mà mình đã có đã kiến tạo nên và đang sở hữu. Đó là toàn bộ Phật Pháp. Góm lăm chứ không đơn giản, lý do vì sao mình phải nghe giảng vì 1 mình mình đâu có siêng mà nghĩ ra chuyện đó đâu, mặc dù mình có khôn bằng trời nhưng phải có người nói mình nghe. Thà lấy đĩa cóc ngâm ôi dằm ngồi chắm muối ngồi vừa ăn vừa nghe cũng được, thà là như vậy chứ không một mình thì đời kiếp nào quý vị chịu ngồi nghĩ mấy cái chuyện này không. Thứ hai mở mấy cái kinh này ra đọc có hiểu không? Càng đọc càng mù, vạn sự khởi đầu nan, gian nan bắt đầu nan, càng nan càng gian nan.

Tiếp theo là Kinh Vi Pháp.

Kinh này nội dung như thế này, các vị có nghe đến từ chật đường rày không? có nghĩa là đầu tàu mà nó đi trật đường rày là nó kéo nguyên 1 đoàn đằng sau đi theo nó chỉ đơn giản vậy thôi. Ở Thụy Sĩ tôi có quen 1 cô phật tử cô nói mà tôi không nín cười được. Cô nói Sư biết không con vừa sợ vừa ghét những chiếc xe lớn thì tôi nghĩ cô nói cái đó bản thân tôi cũng ghét cũng sợ mà tôi muốn nghe lý do của cô thì tôi hỏi sao vậy cô. Cô nói nó lớn dễ chạy ẩu lăm, mình ẩu giết không nhiều chứ nó ẩu nó giết nhiều người lăm là lý do thứ nhất. Lý do thứ hai khi mà núp đằng sau chiếc xe lớn nó vượt đèn đỏ mình cũng bắt chước mình vượt theo nhưng vì nó bự quá. Vượt đèn đỏ nó có tới mấy giai đoạn quý vị biết không? Có trường hợp nó mới vừa chuyển qua vàng là mình vọt luôn cũng có nghĩa là vượt đèn đỏ nhưng cái đó không quan trọng. Mà cái thứ hai là nó đã đỏ rồi mà anh vẫn vượt là coi như trời cứu nha. Nếu mà nó vừa vàng tới nơi mình sẵn nhả ga mình vọt luôn thì ok. Chính vì thẳng trước nó bự quá đi nên mình đâu có thấy ở trước là đèn vàng đâu, mình nó thấy vàng nó vượt được còn tới phiên mình thì mình đang vượt trong lúc đèn đã đỏ rồi.

Tôi nghe tôi không nín cười được thì tôi nói kệ nó, mình cứ chừng mực của mình thôi nó đi trước thì lúc nào mình cũng giữ khoảng cách an toàn tối thiểu với nó trong khoảnh khắc mình thấy đèn đỏ thì mình ngưng, đèn vàng mình cũng ngưng. Thụy Sĩ thì đèn vàng cũng có nghĩa đèn đỏ nhẹ hơn nhưng vẫn có nghĩa là đèn đỏ nên phải ngưng Mỹ thì người ta đi luôn.

Tại sao tôi kể câu chuyện tào lao từ xe lửa qua đến lái xe là sao? Bởi vì thẳng đi trước nó có 1 ảnh hưởng nhất định cho thẳng phía sau. Dừng đèn đỏ mà có mấy cặp nam nữ hôn nhau là nguyên cái đám đằng sau kẹt cứng luôn bởi vì nó đứng đầu, có nhiều em đứng chờ đèn đỏ mà là chiếc xe đầu tiên nó lo nó type chat trả lời tin nhắn là nguyên 1 rùng phía sau coi như bóp kèn chờ nó chat cho xong nó mới chịu đi.

Ở đây cũng vậy các vị có biết các vị có giỏi bằng trời đi nữa thì các vị cũng là chiếc xe sau và chiếc xe đầu. Câu này phải học thuộc, phải nguyện " Con luôn là cái xe đầu tiên của 1 đám xe nào đó nên con nguyện là người dẫn đầu dễ thương, con luôn là chiếc xe nằm đằng sau thẳng nào đó nên con mong đừng có gặp thẳng dẫn đầu tào lao" chỉ nguyện như thế thôi. Con luôn là chiếc xe đầu nên con mong sẽ không gây họa cho những chiếc xe sau mà con luôn là chiếc xe sau của thẳng nào đó nên con mong thẳng đi trước đừng gây họa lên cho con".

Tại sao tôi nói các vị vừa là xe đầu và vừa là xe sau? Các vị có biết không, các vị có bé mọn vô danh đến đâu chẳng nữa cũng sẽ có nhiều người nhìn bắt chước quý vị. Các vị có tin điều đó không tôi thì tin tuyệt đối. Luôn luôn và luôn luôn chúng ta có bé mọn, hèn mọn vô danh cách mấy, có tầm thường nhỏ xíu xiu xiu thế nào đi nữa thì có vô số những việc chúng ta làm là tấm gương cho người khác nhìn. Có người nhìn theo để học hỏi, có người nhìn lúc đầu thấy ghét nhưng sau họ thấy bình thường cuối cùng họ thấy hay hay rồi họ bắt chước. Nói chi mình là người đứng đầu, mình là người lãnh đạo của 1 đoàn thể, 1 công ty, 1 hãng xưởng, 1 vùng miền, 1 tỉnh, 1 huyện, 1 đất nước. Chi cần cái đầu mình đất sét nhiều hơn óc nãi thì nó chết đằng sau lưng nguyên 1 đám các vị hiểu không?

Cho nên chúng ta hãy nhớ trên đường đời nói riêng và trên nẻo luân hồi nói chung mình luôn luôn là chiếc xe sau và chiếc xe đầu của đoàn xe nào đó. Nên phải nguyện cầu nói trên. Khi 1 đất nước có 1 lãnh đạo những điều hay lẽ phải ở đây tôi tránh không nói đến Phật Pháp, bởi có nhiều người không phải Phật tử họ nghe sẽ bị shock mà đúng ra Đức Phật Ngài đâu có thiết tha Phật Pháp là hệ thống tinh thần giáo lý của Như Lai đâu. Đức Thế Tôn và chư Phật ba đời khi nói tới thiện pháp, nói đến chân lý thì Ngài chỉ gọi là Chánh Pháp Ngài chỉ gọi là điều thiện thôi.

Cho nên ở đây tôi cũng học theo cái đó. Nếu 1 người lãnh đạo đất nước, 1 đoàn thể lớn bé, 1 cộng đồng mà có đầu óc thì sẽ để lại 1 ảnh hưởng tích cực cho bao nhiêu người ở dưới. Còn nếu người đứng đầu trời ơi thì họ sẽ để lại di họa cho bao nhiêu người bên dưới chuyện rất đơn giản. Đó là trong đầu trong não trong thần kinh của mình nếu nó hoạt động không đàng hoàng ví dụ như ta bị tâm thần, say rượu, buồn ngủ, chúng ta đang trong cơn nổi giận thì lúc đó chân tay của ta nó sẽ không hoạt động như ta nghĩ đúng không ta bởi trong cơ thể mình cái đầu nó là gốc.

Trong cơ thể mình dù có xinh đẹp, giàu có, học thức đến mấy mà tim mạch có vấn đề thì cái gì cũng xong. Nếu tự nhiên sáng bị té dù mình có xinh đẹp học thức đến mấy mà thần kinh có vấn đề bị shock thuốc, tung tung, cứ cười cười là coi như nguyên cái cơ thể đi đâu. Chúng ta cũng vậy ở đây tu hành thờ Phật không đá động đến chính trị nhưng vì Kinh nói nên mình phải nói theo. Ở 1 đất nước mà người lãnh đạo có tâm có tầm có trái tim sáng và bàn tay sạch không tham nhũng thì đất nước đó khá.

Còn đất nước được điều động bằng những con người trời ơi thì đất nước đó không biết đi về đâu. Đất nước đó giống như đang điều động bởi thằng say rượu, thằng tâm thần. Tôi phải chốt lại 1 câu chứ không bà con nói trong kinh có nói mà ông không nói đó là: Một đất nước mà có người lãnh đạo tào lao, thì sẽ dẫn đến thiên tai nhân họa đủ thứ cho đất nước đó, đẩy dân tộc đến bên bờ thiếu văn hoá thiếu giáo dục, thiếu đạo đức. Mà dân tộc thiếu đạo đức sẽ đi về đâu? sống chỉ biết có mình, chỉ biết ăn uống hưởng thụ, tàn phá rừng tàn phá biển tàn phá môi sinh tất cả chỉ nghĩ đến mình. Một dân tộc mà không biết xếp hàng, cứ chen được thì chen lấn được thì lấn. Một dân tộc mà những thứ của công cộng gỡ được thì gỡ, cây được thì cây thì dân tộc đó làm sao mà ngóc đầu lên được. Vì sao như thế là do hệ thống giáo dục, từ bé đã nhồi sọ chính trị không màng đến giáo dục công dân thì tự nhiên sẽ có 1 ngày mà cả dân tộc toàn anh chị không.

Tiếp theo là bài Kinh Thành Tựu Bốn Pháp này.

Bài này giảng rồi nên tôi giảng nhanh, tỳ kheo có được 4 pháp này thì có 1 nền tảng tốt để mà giải thoát, chấm dứt phiền não, kết thúc luân hồi. Ở đây còn có giới, văn, cần, tuệ.

Giới bao gồm: Giới cư sĩ và giới xuất gia.

Thập thì giới cư sĩ phân biệt được đời sống của ta với 4 loài đoạ.

Còn giới xuất gia phân biệt giữa dục giới và phạm thiên.

Ở cái nền cao hơn giới là cái nền cho Định và Tuệ.

Nhiều người hiểu lầm giới là cái điều mà mình phải giữ, mình có ra sao thì cũng đừng để mình bị phạm giới có nghĩa là mình tách mình riêng và giới riêng. Nhưng thực ra giới chính là biểu lộ là thể hiện của 1 tâm hồn. Nếu ta không tự trong sạch thì ta phải nhờ giới của Phật mà khép mình ít lâu sau đó tự nhiên hiểu ra rằng mình không còn đủ điều kiện tâm lý để phạm giới nữa lúc này mới đúng là giữ giới.

Ví dụ: đó giờ chưa biết đạo chưa biết bát quan là gì, cứ đói là mình ăn. Nhưng giờ mình là Phật tử 1 tháng mình thọ 8 ngày hoặc có khi 1 năm mình thọ 3 tháng hạ ké với chư tăng. Chư tăng nhập hạ thì mình cũng nhập theo 3 tháng bát quan. Một trong những đặc điểm của bát quan là gì? tinh thần của bát quan trai là thu thúc lục căn. Mắt và tai không thường thức ca vũ nhạc kịch, mũi là không xài mùi thơm mỹ phẩm, lưỡi không đi tìm thức ăn sau ngọ, thân không nam nữ không giường cao chiếu rộng, ý phải ly tham thiếu dục thì mới làm được 5 điều trên.

Như vậy chỉ riêng khoảng bát quan là thôi thúc được 6 căn. Phải hiểu lý do Phật dạy nên ăn 1 buổi để từ nay tới ngày thành Phật không thối lạc không hồi nữa. Lý do là gì:

1. Nhu cầu dưỡng tố mỗi ngày chỉ cần 1 bữa ăn đàng hoàng đủ chất.
2. Ăn thêm chỉ hại cơ thể và làm mất nhiều thời gian và tâm tư tức là thời gian kiếm tìm, chế biến, bảo quản. Hôm nào mà chỉ ăn 1 buổi thì ta có nhiều thời gian hơn, khoẻ hơn.

3. Ta đã ăn uống theo khẩu dục vô lượng kiếp rồi nay phải thấy nó không quan trọng như ta nghĩ. Có nhiều người thấy thương lắm, muốn thọ bát quan mà phải gánh gia đình. Bởi vì thật ra ngày thọ bát quan là nên hoàn toàn ở không để ngồi thiền, kinh hành, nghe giảng hay nghe pháp một thì nghỉ ngơi. Cứ như vậy nếu ai có nhu cầu đặc biệt có thể đi làm vườn : tưới cây, quét sân, chăm sóc rau trái nhẹ nhàng, không đào xới giết hại côn trùng. Bữa đó chỉ làm gì nhẹ nhàng thôi. Nếu bụng đói thì uống gì cũng được miễn đừng có nhai là được.

Bên Myanmar giấc chiều họ không cho uống trà, không cho uống sữa bởi họ theo luật cực đoan họ cho rằng sữa là thức ăn buổi sáng nên chiều không dùng được. Theo tôi thấy như vậy là cực đoan, họ không cho uống trà vì xác trà họ lấy nấu thức ăn nên chiều uống trà giống như mình uống nước canh vậy đó. Trong khi họ lại cho phép ông sư ăn món ăn lạ lắm để chống đói. Tôi tuy thấp cổ bé họng nhưng ai hỏi tôi thì tôi chống tuyệt đối, họ không cho uống mà họ lại cho ăn cái tên món đó rất dài gồm nào là củ hành, đậu phộng, gừng, củ giềng...Làm cái mòm hầm bà lẩn rồi trộn 1 đĩa ăn như vậy. Còn có cái món trứng ốp la rắc đường cát lên, tôi thấy nó lạ quá họ giải thích rằng nếu trứng ốp la mà ăn với bánh mì là ăn đúng nên tâm tham xuất hiện nhưng nếu đói quá mình lấy trứng ốp la rắc đường lên, mình làm hư nó đi và ăn không phải vì tâm tham mà là ăn chống đói thôi.

Tôi thấy như vậy không chấp nhận được, cho nên mình giữ giới phải có cái trí. Ngày nay ta theo tổ nhiều hơn theo Phật, theo lệ nhiều hơn theo luật. Chỉ riêng cái giới mà giảng nó xa như vậy đó.

Tôi xin chốt lại 1 câu về giới đó là: Buổi đầu ta thấy giới riêng tâm riêng, không muốn giữ vì giữ khó. Nhưng tới 1 ngày mình thấy rằng giới với tâm là 1, mình không còn đủ điều kiện tâm lý để mình phạm giới nữa.

Ví dụ: những giới không được giữ thức ăn buổi chiều, không được giữ y dư, không được giữ châu báu vàng bạc tài sản thật ra mà nói đối với những bậc ba la mật tràn trề đầy đủ, họ đọc cái điều luật đó không phải họ xem thường luật đó đâu nhưng đối với họ thì họ không cần giữ bởi vì điều kiện tâm lý của họ không còn phạm. Còn khi người phước ít, phiền não quá nhiều thì mới cần tùm lum giới.

Chứ thật ra đối với người dốc lòng cầu giải thoát, người lúc nào cũng thấy cái quan tài nằm lưng lửng sừng sững, cõi đoạ nằm trước mặt thì họ liếc mắt qua thấy không có giới nào đối với họ là khó hết bởi vì họ không có điều kiện tâm lý để phạm giới. Cái vị xuất gia mà tích góp từng lon sữa, từng miếng đường, từng bộ y, từng cục xà bông thì vị này nằm trong 2 vấn đề sau đây: Vị này phước ít quá những cái này nó khó có, khó tìm, khó được cho nên khi vị này có được rồi thì ki co không bỏ được, thứ 2 do phiền não nhiều đời không bỏ được.

Thứ hai là Văn : văn ở đây có nghĩa là trao dồi kiến thức về giáo lý. Ở đây có 4 trường hợp:

1. Học ít hiểu sâu
2. Học nhiều hiểu sâu
3. Học ít hiểu cạn
4. Học nhiều hiểu cạn

Bữa hôm mình có học rồi : "Này các tỳ kheo có trường hợp vị đó nghe được khế kinh, phúng tụng, trường hàng, bốn sanh...nhưng mà vị ấy không nhờ vậy mà tâm viên ly lậu hoặc. Có trường hợp vị ấy nghe không nhiều, chỉ nghe câu kệ có 4 hàng nhưng vị ấy hiểu được 4 đế 12 duyên khởi chấm dứt phiền não chấm dứt tái sanh". Có nghĩa có vị học ít nhưng lại là có đạo nghiệp chứng thánh, còn có vị phải học nhiều mới có đạo nghiệp để chứng thánh, còn có vị học nhiều nhưng không được gì hết, còn có vị học ít cũng trót quót luôn. Đã nói cái văn thì phải đem 4 trường hợp này ra.

Đức Phật Ngài dạy 1 vị tỳ kheo phải thành tựu 4 cái này: có giới có văn, có tinh cần có trí tuệ. 1 vị tỳ kheo có giới có văn thì mình xem mình xem trong việc trao dồi kiến thức mình lọt vào hạng nào. Chứ không phải nghe nói phải có giáo lý thì mới thành tựu chuyện tu hành nên mình cứ cấm đầu học mà quên xét lấy 4 hạng này bởi vì có người học đạo như cái muông trong nồi canh còn có người học đạo như cái lưỡi trong miệng. Có người học đạo như cái người đi chăn bò, còn có người học đạo như người uống sữa bò.

1. Học đạo mà như cái muông trong nồi canh có nghĩa là đạo đi 1 nơi mà trí mình đi 1 nẻo, học cho biết vậy thôi để cho cái tôi của mình nó bành trướng ra, học để thấy mình hay mình giỏi đạo 1 nơi mà lòng 1 nẻo.

2. Học đạo như cái lưỡi trong miệng có nghĩa là cái lưỡi trong miệng đâu có mắc mớ gì cái nôi canh nôi kho đâu, nhưng trong nôi canh nôi kho cái chảo có cái gì thì cái lưỡi nó biết hết mặc dù sau buổi ăn và trước buổi ăn cái lưỡi luôn luôn không có liên quan gì mấy cái món đó hết. Nhưng bất cứ khi nào nó muốn ném nó đều có thể chạm được tới tất cả.

3. Học đạo như kiểu người chăn bò có nghĩa sáng nhận của chủ bao nhiêu con bò thì chiều trả về đủ bò cho chủ rồi cuối tháng lãnh lương. Có những người học đạo rồi, học cho đủ cái này chia 8,12,21 rồi xách đem giảng cho người ta rồi người ta mới cúng dường lại cho mình. Như vua Bê Xa Na Đi nhìn thấy 1 giấc mơ: người ta cầm nguyên cái chén bằng vàng để hứng phân và nước tiểu của con chó. Rồi giấc mơ thứ 2 vua thấy người ta trầm hương đôi lấy 1 cái vật không đáng gì hết. Vua thấy ngộ nên hỏi Phật thì Phật bảo rằng sẽ có 1 ngày đệ tử Như Lai ,phàm phu lấy giáo pháp đem rao bán đôi lấy danh lợi. Như vậy người học đạo để cầu danh cầu lợi gọi là học đạo theo kiểu chăn bò. Có nghĩa thịt bò, da bò, sữa bò ai uống mình không biết cuối tháng mình lãnh phần lương rất bé mọn không đáng gì so với 20 chục con bò đó hết. Cái giá trị của 20 con bò đó không mắc mớ gì mình hết, mình chỉ được hưởng 1 phần lương rất là nhỏ.

4. Học đạo như người uống sữa bò nghĩa là sao, con bò đó ban ngày đó đi ăn ở đâu mình không cần biết, nhưng bất cứ khi nào mình cần thì mình cũng có sữa bò để mình uống. Cho nên người học đạo là học như thế nào mà bất cứ điều nào mình đã học nó hoàn toàn có thể trở thành vốn sống cho mình bất cứ khi nào mình muốn. Bất cứ bài kinh nào, bất cứ vấn đề giáo lý nào nó cũng đều là vốn sống, là lối thoát, là giải pháp nào đó trong vấn đề đời sống của mình. Nói chung mình học được bao nhiêu thì càng có nhiều lối thoát, nhiều giải pháp cho những bất trắc của mình trong đời sống.

Đĩ nhiên ở đây tôi phải nhắc lại 1 câu: vấn đề lớn nhất của chúng ta là không biết vấn đề của mình nằm ở đâu. Tại sao chúng ta phải học vì chỉ riêng cái đầu chúng ta không đủ sáng để mà đối phó, giải quyết dứt điểm vấn đề này nọ. Chúng ta phải thu gom bao nhiêu kinh nghiệm của người khác. Cái biết của tự thân chúng ta không đủ để giải quyết vấn đề, chúng ta phải đi thu gom kinh nghiệm của người khác. Thì cái chuyện mà thu gom ấy gồm có 2 đó là kinh nghiệm đời và kinh nghiệm đạo. Thu gom kinh nghiệm đạo là học giáo lý, mình học giáo lý nghĩa là mình đi thu gom các kinh nghiệm của Phật của thánh của những người trí tuệ hơn mình. Lấy cái đó về hỗ trợ cho mình cho đời sống tâm linh, đời sống tinh thần của mình.

Cái mền để đắp cho ấm chứ không phải để trùm cho ngộ. Cái kiến thức mà mình học được nó phải giúp cho mình được an lạc hơn thì đó mới chính là cái mền để cho mình đắp ấm. Đàng này có nhiều người học nhiều để trở nên con người dễ ghét hơn, học nhiều để kiêu ngạo hơn, học nhiều để khó ưa khó gần hơn.

Cho nên phải luôn luôn tâm niệm: tôi có giữ giới, có học đạo, có hành thiền, bố thí , tôi có làm bao nhiêu đức lành thì tất cả những cái đó chỉ như cái mền tôi đắp cho ấm trong mùa đông cuộc đời, trong cái lạnh giá của nhân gian chứ tôi không hề dùng những cái đó như cái mền tôi trùm cho ngộ như cái thườ bé tôi trùm mỗi khi sợ ma. Lúc đó cái mền của đứa bé không phải là dụng cụ đắp ấm mà nó là phương tiện để cho ngộ, thờ không nổi bị đổ mồ hôi. Có nhiều người học giáo lý nhiều khó ưa là như vậy.

Tôi còn có nghe nhiều người ghét a tỳ đàm không phải họ bất mãn cái nội dung a tỳ đàm mà họ có thành kiến, không có hảo cảm khi tiếp xúc với những người có học 3 mớ về a tỳ đàm. Mở miệng ra là phân tích 15,18,21... mà họ không hiểu vì đâu có con số đó, họ không hiểu những con số đó là vàng là ngọc cứ nhét đầy túi là tốt. Khổ như vậy đó.

Do đó cái Văn là như vậy, học đạo phải hiểu đại khái mấy cái điều này thì học đạo mới tốt. Trong kinh có ví dụ về Xà Dụ là con rắn. Đức Phật Ngài dạy có 3 hạng người học đạo trong đó có cái hạng học đạo như cái người bắt rắn sai cách chỉ chuốc họa thôi. Xin hãy xem kinh ví dụ con rắn trong Trung Bộ.

Tin cần xin xem và nghe lại tứ chánh cần vừa giảng ở trên.

Tuệ ở đây nói gọn là tuệ trong 4 chánh cần: Biết cái gì phải ngừa phải trừ phải có và phải giữ.

Ở đây tôi phải nhắc lại bài học bữa hôm:

1. Lúc chưa biết đạo ta chạy theo 4 điều: thích, ghét, buồn, vui.
2. Biết đạo rồi ta chỉ quan tâm đến thiện và ác

3. Khi hành đạo thì ta chỉ còn quan tâm sanh diệt của 2 chuyện: sanh diệt của thân và tâm. Xin xem lại 16 trí tuệ quán sẽ thấy trí nào cũng quán chiếu danh sắc sanh diệt, không có vấn đề thiện ác ở đây.

Các vị xem kỹ trong các sách thiền tuệ quán có đúng vậy không? Từ cái tuệ đầu tiên đến lúc đắc đạo không có thiện ác ở đây. Bây giờ nếu có con mà tôi cung nhất tôi cũng bắt nó học thuộc lòng như kết vậy đó:

- Khi chưa biết đạo ta chỉ quan tâm đến thích ghét buồn vui còn thiện ác không quan trọng.
- Khi học đạo chỉ quan tâm đến 2 vấn đề thiện nên làm ác nên tránh
- Khi hành đạo tức là tuệ học tuệ quán thì ta chỉ quan tâm đến sanh diệt. Lúc bấy giờ thiện ác không còn quan trọng nữa. Vì nhìn vào tâm thiện hay tâm ác đều là chánh niệm và trí tuệ. Đều có thể chứng thánh như nhau.

Ví dụ như lúc đầu thì mình thấy lúc này sao tôi làm biếng quá, lúc này sao chánh niệm của tôi dở quá, lúc này trí tuệ tôi nó dở quá thì lúc này mình còn mặc cảm với điều ác và còn tự đắc với điều lành. Hoặc lúc này tôi thấy sao mình tinh tấn quá, lúc này sao mình chánh niệm quá... Sẽ tới 1 ngày mình thấy như thế này thiện hay ác đều là nhân sanh tử, quả thiện là niềm vui của thân tâm, quả ác là sự đau khổ của thân tâm thì dù quả ác hay quả thiện cũng đều là vô ngã vô thường. Mà còn nhân thiện nhân ác đều là nhân sanh tử thì ta không còn mặc cảm trong cái điều ác và không còn tự đắc trong điều thiện.

Từ khi hiểu được cái này mình mới đi qua cái bước tu tập tuệ quán được. Pháp môn tứ niệm xứ không phải là trao đổi thiện bài trừ ác, không có mà cái tinh thần của tứ niệm xứ là chỉ có 2 thứ :

HOW và WHAT

HOW : biết thân đang đi đứng nằm ngồi nó đang hoạt động thế nào biết rõ, tâm bây giờ đang sân hay tham biết rõ đó gọi là HOW.

WHAT: là biết rõ cái đó chỉ là đất nước lửa gió, cái đó là tâm do các tâm sở cộng ghép lại, biết rõ thế nào và cái gì đang xảy ra.

Biết rõ thân tâm đang ra sao và những cái đang xuất hiện thực sự bản chất nó là cái gì và hành gia biết rõ 2 điều sau đây:

Toàn bộ thế giới mà ta sống là 1 buổi dài của những năm tháng chìm sâu trong 2 khía cạnh : Bản chất và hiện tượng. Đa phần chúng sanh ở đời, hầu như 99% chúng sanh chỉ sống và chạy theo cái hiện tượng mà chúng ta quên mất bản chất. Cái bản chất của thế giới nó là vô ngã, vô thường. Sẽ có 1 ngày tu tập tuệ quán đúng chừng mực ta sẽ giạt mình khi nhận lấy cái này. Đó giờ mình tách danh sắc riêng và tam tướng riêng, đó là thân đang vô thường tâm đang vô thường, niềm vui này đang vô thường cái cảm giác khó chịu này đang vô thường.

Cái gì vô thường đều không phải là tôi là của tôi, tất cả những gì tôi thấy nghe nếm đụng đều vô ngã vô thường. Bản thân cái mắt tai mũi lưỡi cũng là vô ngã vô thường. Đó là buổi đầu nhưng sẽ có 1 ngày quý vị giạt mình thấy rằng 6 căn 6 trần chính là sự vô thường và sự vô thường chính là 6 căn 6 trần. Các vị có phân biệt được cái này không? ví dụ như quý vị nghe người ta nói thôi : đó là trái lựu đạn nó nguy hiểm lắm, mình nghe nói chứ mình không biết nguy hiểm là sao thì mình chỉ mới nghe nguy hiểm thôi thì mình sẽ nghĩ trái lựu đạn riêng và nguy hiểm riêng, cái chết nó nằm riêng. Nhưng khi mình hiểu trái lựu đạn là cái gì, con rắn hổ là cái gì thì mình vừa nhìn thấy con rắn hổ là mình biết đó là cái gắn liền với chết. Phải thấy như vậy chứ dân nhậu nó thấy rắn hổ thì nó nghĩ 2 đường: nghĩ nếu bắt được 1 cách an toàn thì nay nhậu đã, còn bắt hụt thì coi như nó đọp mình bữa nay là bữa cuối . Thì dân nhậu nó nhìn con rắn nó sẽ nghĩ ra 2 cách nhưng 1 người mà sợ rắn thật sự thì họ sẽ không nghĩ 2 như vậy, họ không nghĩ về hiện tượng và bản chất mà họ chỉ nghĩ tới bản chất thôi. Họ sẽ nghĩ con rắn chính là cái chết.

Quán danh sắc cũng vậy khi mà mình nghĩ nó nằm rời cái tam tướng là chưa có khá, mà có 1 ngày quý vị thấy rằng hơi nóng chính là lửa và lửa chính là hơi nóng chứ không phải nghĩ ngọn lửa có hơi nóng mà phải thấy lửa chính là nóng và nóng chính là lửa.

Danh sắc chính là vậy, sẽ có 1 ngày mình nhìn mình thấy mình đang ngồi như thế này mà nó đau là mình biết rằng con đau đang biến mất.

Lúc mới tu thì ta thấy con đau đang có mặt hoặc vừa xuất hiện.

Tu 1 thời gian mình sẽ thấy khá hơn 1 tí có nghĩa cơn đau vừa biến mất.

Lúc mới tu do niệm và trí còn kém nên có người thì cơn đau vừa xuất hiện, cơn đau đang có mặt...nhưng thật ra khi niệm và trí nhạy rồi thì mình sẽ thấy rằng cơn đau vừa biến mất.

=>Nghĩa là những gì ta thấy được lúc tu tứ niệm xứ đều không còn tồn tại nữa. Thế giới trong mắt ta khi đó đều là 1 đồng hoang tàn. Những gì 6 căn ghi nhận được đều không còn nữa, phải học a tỳ đàm mới hiểu điều này.

Đây là lý do vì sao 1 vị tỳ kheo phải cần cái Văn, cần có kiến thức giáo lý vì không có cái Văn này thì cái Tuệ này dựa vào đâu. Bài giảng này cái chỗ này nó hay mà nó sâu, tôi không nói tôi giỏi mà cái chỗ này bắt buộc phải dựa theo kinh mà nói hay. Nếu có hay là Kinh hay chứ không phải là tôi hay. Các vị hiểu chưa? Chỗ này rất quan trọng, thế giới trong mắt những hành gia chỉ là những xác chết bởi vì những gì mà mắt thấy tai nghe nó đều đã không còn nữa.

Tôi kể hoài câu chuyện thằng đây tớ lấy vôi trét lên thuyền để lát nữa nó vào nó mò thanh grom các vị còn nhớ không? Câu chuyện đó là câu chuyện nói về chúng ta. Tức là khi chúng ta thương ai đó, cưới về là chúng ta đã cưới người khác rồi. Đó là chuyện xa còn chuyện gần khi mình ghét ai đó, cơn mắt mình vừa liếc thấy nó thì người ghét là người riêng mà mình chửi mình đánh là người khác chứ không phải cái người hồi nãy mình ghét nữa. Nó đã là 1 người khác rồi bởi vì thân tâm sanh diệt liên tục.

Tôi đã nói với các vị không biết bao nhiêu lần. Các nhà khoa học cho chúng ta biết chỉ 1 phút đồng hồ, 1 minute trong cơ thể mình có hàng triệu chemical reaction (phản ứng hoá học) có hàng triệu phản ứng trong đó mình không có tin: tức là từ ở trên tóc xuống dưới chân là lục phủ ngũ tạng tìm gan phèo phổi bao vấn đề trong máu huyết từng tế bào trong 1 phút trôi qua có tới hàng triệu cái phản ứng hoá học trong cơ thể mình. Coi như chúng ta luôn luôn có tình trạng trở thành 1 cái mới các vị có biết không? Phải nói rõ ràng như vậy lý do vì sao vị a la hán không còn thích cái gì trên đời này nữa là bởi vì các Ngài thấy những gì mà mắt nó thấy được là đã xong rồi.

Để tôi chứng minh cho quý vị thấy: Các vị có khi nào đi xe mà chạy nhanh các vị liếc qua bên đường các vị thấy không? Khi mà mình vừa nhìn thấy cái cây gì đó là nó đã không còn nữa. Nhìn thấy là đã không còn nữa rồi, vấn đề là nằm ở chỗ đó đó. May là chiếc xe nó chạy với tốc độ đó đó mình đã thấy vun vút bên đường là cây lá nhà cửa kênh rạch sông ngòi nó chỉ là 1 cái vệt nhạt nhoà. Đây cũng vậy 1 người mà sống trong chánh niệm miên mật thường trực có niệm có tuệ. Tuệ là biết cái vừa xuất hiện là cái gì, cái vui đó là cái tham hay cái sân, biết cái buồn này là do ghen hay do ghét hay do giận do hờn . Còn niệm là cái tâm mình nó đang ra sao đang vui đang buồn. Tuệ trong 4 chánh căn, biết rõ cái gì là: cần ngừa, cần bỏ, cần có và cần giữ.

=> 4 cái này gọi là Tuệ tu học.

Chúc quý vị 1 ngày vui ngày mai chúng ta gặp lại !

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỰ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**
